

ОЙДИННИСО

Жимжит кеча, ёлғизоёқ йўл,
Оғирроқ ўйлар жонимда.

Юрагингни қандай кўрдим мен,
Сотдимикан уни саслари,

Умр бир дам эди, аямай,
Бир умрга айланди бу дам.

Жуфтлашолмас ёлғизоёқ йўл,
Туташмайди сенинг йўлингга —

КҲНГЛИНГГА ҚҲА СОЛСАМ, ҲОВҮЧИМ БҲМ - БҲШ

Тугса ҳамки оғирроқ ўй,
Чинқирса ҳам сенинг тўғрингда.

Кунглим чўкар тирмашмай хасга,
Юрагингни кўриб кўйдим мен!

Мана, кўр, мен эмас, ер-осмон қалқир,
Қимир этганим йўқ, тўрт томон қалқир,

Йўқ, маломат тошин отмас бу жимлик,
Сирни яширмас ё сотмас бу жимлик,

Сўзсиз, тигсиз жангда бунча холислик,
Холис жимлик ичра бунча ғализлиқ,

Юраги бўм-бўш-ку, ахир, ҳамманинг,
Калтакланган итдай оғир тананинг,

Ёриқ пешонамда энг ёруғ битик,
Чандиққа битилган исминг ёртимми?

Нега қисматимга боқолмайсан тик,
Шу эски чандиқлар исминг ёрдими?

Сендан кетсам, сенга ошиқдим тинмай,

Оёқларим синса, қанотим ўсди.
Инон, шубҳа қилмай, инон, ўқинмай,

Вафо кутдим, кунглим ойнаси узра
Аёз чизиб кетган омонат гулдан.

Қиёматдан бурун Маҳдий хисларим
Даждоғ истак-ла жанг қилди беомон.

Ўзимни ўзимдан поклаш истагим
Энг тирик хислардан ундирди товон.

Мен жон сақлаш учун кавшаб юрибман
Хисларнинг жасадин. Кечирар Миғфар.

Ўзгалар энтиқиб ҳидлаган сўзинг
Тикани кўксингга санчилса, чида!

Чида, кўлингга эркин гижимлаб,
туткун юрак томон ота билмасанг,

Юракдан кечирган изтиробларни
юрақдан кечириб, қолгинг келганда,

Чида, бегонадай боқиб умрингга,
изла малол ичра бир бемалоллик,

Чида, ўрганиб ол дарддан унишни,
Чида, бебахтликдан оғир келса бахт!

Учаётган ҳазон эмас, йўқ,
Ҳар тарафда ўйнар лаҳча чўғ.

Пуфлаб ўйнамоқда шўх еллар,
Замин ёнар, дарахтлар ёнар.

Ерга тушиб келгандай — ювош,
Кимлигини унутган қуёш.

Чўғлар аро, оловлар аро
Совиб борар тобора ҳаво.

ЗАМОННИНГ ҲАР КҲНИ — ЮКСАЛИШ ОНИ

УЧИНЧИ РЕНЕССАНС

Азал бобо юрнинг кенгдир майдони,
Бағрида бир маъсум бахт топур авлод.

ЮРТИМ ОҚШОМЛАРИ

Оқшом чўкар. Қораяди қош,
Хотиржам ҳомуза тартади борлик.

Тинчлик — Ҳақдан берилган ёрлик,
Булбул сасин босади соҳир

Сўриларга дорбоз қизлардек
Чирмашади номозшомгуллар.

ТУНГИ КЕЧМИШ

Киритмадим Сизни ичкари,
Мулозимат қилмадим шеърга.

Ярим тунда, билмадим, дилбар,
Келаяспиз аллақардан.

Сезаяпман, кўшникилар уйғоқ,
Ўғрин пойлар дарчаларидан.

Бунда ҳамма қутулмоқ истар
Туннинг дилқуш азаларидан.

“О, сеvimли севгисиз қиз!..” деб
Дарпардага босишар юзни.

ОШИҚ

Мен ошиқ, мен ошиқ, мен ошиқ,
Ичимда ишқ нури қоришиқ.

Бўронми, бўҳронми, мен учун
Кўрсатиб келодур ўз кучин.

Сўзларим навога ўхшайди,
Кўзларим давога ўхшайди,

Мен борсам — ёнингга борурман,
“Оҳ!” деган онингга борурман,

Мен ошиқ, мен ошиқ, мен ошиқ...

АСЛ ЎҒЛОН

Қоматлари сарвдек
Адл ўғлон, эр ўғлон.
“Букчайса эл-отамдек
Суюгайман”, дер ўғлон.

Эрпўлат БАХТ

КҲМ-КҲК БҲЛДИ

Кўм-кўк бўлди теварак,
Кўм-кўк бўлди юқори.

Кўм-кўк бўлди теварак...

Маъруфжон ЙҮЛДОШЕВ

У ўқиётган китобидан бошини кўтарди.
Ромлари унинг деразадан ёзнинг нафаси уфурарди...

Ёз охирлаган, бироқ ҳали қуёшнинг ҳовури
босилмаган. “Мурувват уйи”нинг баланд бинолари
ортига ботиб бораётган қуёш ҳам алвон нурларини
йиғиштириш пайида.

Фароғат уларни кузатиб турди-да, хаёлида
бирданига боши ва охири номаълум ғалати ҳикоя
айлана бошлади.

ҳаёл қилишини билгиси келарди. Аммо, мабодо
унинг ҳикоясига тушиб қолса, ишни нимадан
бошлаши кераклигини аниқ тасаввур қила олмас
эди...

Баланд бинолар ортидан тушиб турган бир қатим
нур ҳам ғойиб бўлди. Ғира-шира қоронғида
дарвоза томон умидсиз одимлар билан бораётган
бемажол кимсалар кўринар эди.

ДЕРАЗА ОРТИДАГИЛАР

тинглаётгандек мароқ билан қулоқ солиб ўтира-
веришади.

“Миямда ойсиз тундек саволлар бор... Шу тил-забонсиз
Ҳалима ая ҳикоясига кириб бораман, лекин у буни
билмайди...”, деб ўйлади Фароғат.

У ўқиётган китобидан бошини кўтарди. Ромлари
униққан деразадан куз мўраларди...

лай деб турган, ҳайқириб тўлғонаётган музтар
япроқларга жуда-жуда ўхшайди. Фароғат тарақлардан
тўкилаётган япроқларни томоша қилиб ухлаб қолди.

ҲИКОЯ

кларга айланишар, дерезага етган-да шеърга
айланиб ёғар эди. Ҳавода айланаб тушаётган қорни
томоша қилардим ва қорга айлангим келар эди.

билан. Қарашлар ҳам гапирадими, нигоҳ тили
деган тушунча борми ўзи? Ажабланирлиси, мен ҳам
нигоҳларим билан тинглардим...

Фароғат Ҳалима аянинг ҳикоясини нигоҳларидан
уққан эди. Шунча дардни кўтариб юрган аёлнинг
матонатига ҳайрон қолди.

ди? Сўзларни аслида бир-бирини осон тушуниши
учун ўйлаб топган эди-ку инсоният. Буни қарангки,
ўзи ўйлаб топган воситанинг қурбонига айланди...

Фароғат райхонларга боқиб ўтирган Ҳалима аянинг
ёнига ўтирди ва секин сўзлай бошлади: “Мен сизга
айтсам, кеча тушимга кирибсиз. Жуда чиройли кийиниб
олибсиз.

Ҳалима ая жимгина тинглади ва бирдан тилга кирди:
“Ҳа, қизиқ, сиз мени жуда ажаблантирдигиз. Тушимда
кимдир ортимдан нимадир отгандек бўлди, ўғрилиб
қарадим.

Ҳикояга келади билмас, у омонат гаплар эди. Улар
аслида сиз ҳақиқий ҳаётингизда яшаган ҳикоялар эди.
Менда қолиб кетаётганидан жуда ташвишда эдим.

Фароғат янада ажабланди: “Мен... мен аслида сизнинг
ҳақиқатингизни, ҳаёт ҳикоянгни билмоқчи эдим”, деди
синиқ овозда.

У ўқиётган китобидан бошини кўтарди. Ромлари
униққан деразадан майин ва ҳузунли кўшиқ эшитиларди...

Тун бунча узок...
Тонг бунча йироқ...

